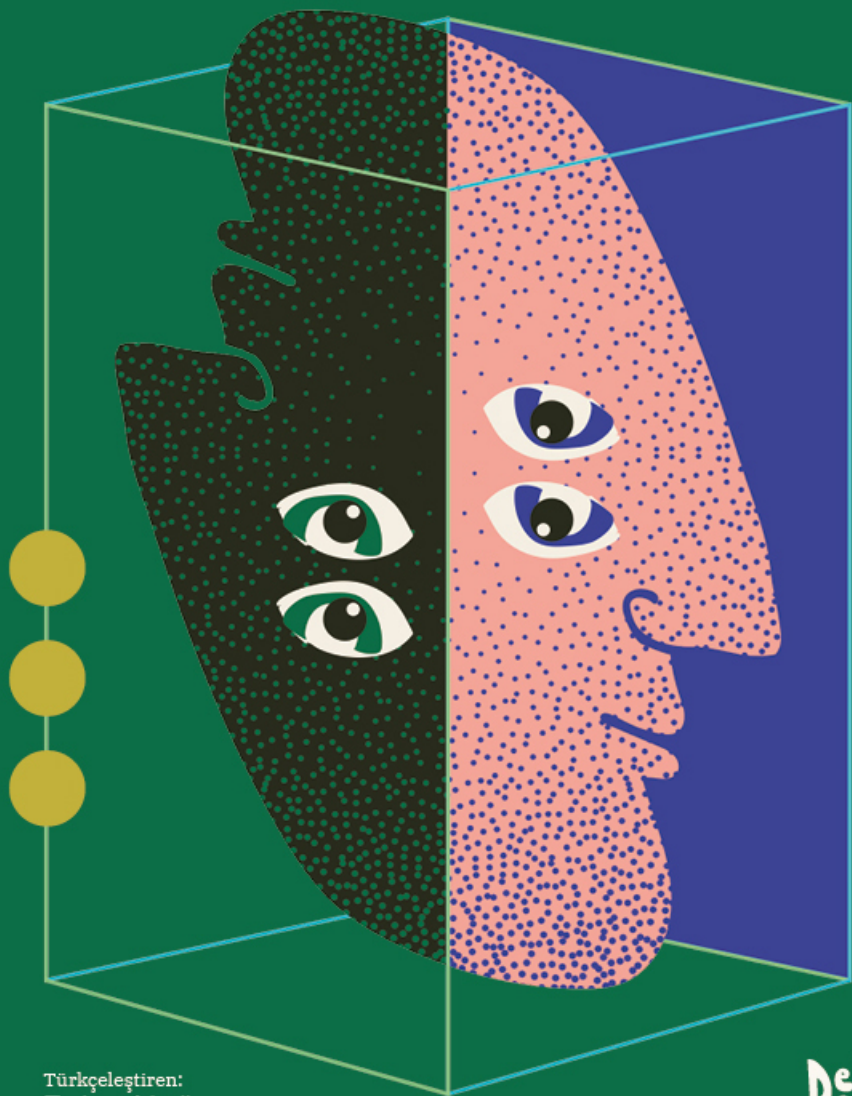

DİMİTRİS SOTAKİS

Büyük Hizmetkâr

Türkçeleştiren:
Fulya Aktüre

Delji

Dimitris Sotakis

1973'te Atina'da doğdu. Londra'da müzik eğitimi aldı. İlk romanı *Ev*, 1997'de yayımlandı. *Yeşil Kapı* (2002), *On Bir Erotik Ölüm* (2004), *Gürültü* (2005) ve *Mısır Adam* (2007) başlıklı çalışmaları olumlu eleştiriler aldı, başka dillere çevrildi ve ödüller kazandı. Yazar, 2010'da Vincitore dell' Athens Edebiyat Ödülü'nü, 2011'de de Avrupa Birliği Edebiyat Ödülü'nü aldı. 2009 yılında yayımlanan *Soluğun Mucizesi* ise Sotakis'i çağının önemli yazarlarından biri hâline getirdi.

Delidolu Yayınları'ndan Çıkan Kitapları:

Soluğun Mucizesi (roman)
Bir Süpermarketin Hikâyesi (roman)
Romanyahı Yiyen Yamyam (roman)
Büyük Hizmetkâr (roman)

Fulya Aktüre

1975 yılında Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi Çağdaş Yunan Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi. 2004 yılından bu yana Yunancadan çocuk ve yetişkin edebiyatı çevirileri yapmaktadır.

BÜYÜK HİZMETKÂR

© 2021, Tudem Yayın Grubu

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2019, Dimitris Sotakis

İlk baskı 2019 yılında, Yunanistan'da *Ο μεγάλος υπηρέτης* adıyla
Εκδόσεις Κέδρος tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ampı Margini Literary Agency ile anlaşmalı olarak Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Bu eser GreekLit programı çerçevesinde Yunanistan Kültür ve Spor Bakanlığı ile Helen Kültür Vakfının katkılarıyla yayıma hazırlanmıştır. **GreekLit**.

YAZAR: Dimitris Sotakis

TÜRKÇELEŞTİREN: Fulya Aktüre

EDİTÖR: Ayşegül Utku Günaydın

DÜZELTİ: Irmak Ertaş

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Mayıs 2022 (2000 adet)

ISBN: 978-625-7314-53-4

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

DİMİTRİS SOTAKİS
Büyük Hizmetkâr

Marios'la o kaçınılmaz hafta sonundan önceki son karşılaşmam dört yıl önce amcamın doğum günü sofrasında gerçekleşti. Amcam hastalanıp da bu tür toplantılara ilgisini kaybedene dek uzun yıllar itinayla koruduğumuz bir aile geleneğiydi bu. İtiraf etmeliyim ki bu ziyaretimde Marios'la tek kelime bile konuşmadık. Oraya öğlen geç saatlerde varmıştım, diğerleri çoktan oturma odasındaki büyük kanepeye dizilmişti. Ben de hemen viskiye sarıldım ve akşam yemeğine kadar içtim. Ne de olsa Marios benim için o evdeki bir demirbaştan fazlası değildi, onun orada sürekli aynı rolde, amcam ve davetlileri için her şeyi yapan, kendini vazifelerine adanmış sadık bir çalışan olarak büyümesini izlemiştim. Uzun lafın kısası onunla daha fazla uğraşmamı gerektiren herhangi bir neden yoktu, canım da istemiyordu. Diğer yakın akrabalar gibi, ben de bu adamın reşit olduğundan beri yani yirmi yıldan uzun süredir bu evde, arka bahçedeki küçük odacıkta yaşadığını biliyordum elbette. Hemen hemen aynı yaşlardaydık, ikimiz de artık kırka yakındık. Hikâyenin arka planı hepimiz için bilindikti. Genç Marios'un annesi, o zamanlar çok güçlü bir işadamı olan ve imparatorluğunu gittikçe sağlamlaştırmaktan başka bir amaç gütmeyen amcamın sağ koluydu. O dönem amcamın karısı henüz sağdı ve vazifeleri işle sınırlı olmayıp amcamın yatağına dek uzanan Marios'un annesine hiç de iyi gözle bakmıyordu. Ne var ki gururu ve içindeki şüphe tohumları, yengemin patlayıp

hayatlarının düzenini bozmasına müsaade etmemişti hiçbir zaman. Onun ölümünü tesadüfi bir şekilde Marios'un annesininki izledi ve böylelikle amcamın hayatındaki iki değerli kadın birer yıl arayla dünyadan ayrıldı. Marios, ergenlikten hemen sonra yetim kaldı, babasını hiç tanımamıştı; bu nedenle amcam epeyce ciddiyet ve olgunlukla düşündükten sonra bu kadar ileri yaşta bir oğlanı "evlat edinmenin" doğru olmayacağı, bu nedenle de ona belli bir maaş karşılığında işlerini yapmasını ve çeşitli bürokratik meselelerle uğraşmasını teklif etmenin en doğru hareket olacağı sonucuna vardı. Bu rol amcamın yaşı ilerledikçe, artık fiziki gücü tükenmeye ve sağlığı yavaş yavaş çökmeye başlayınca daha gerekli hâle gelmeye başladı. O kaçınılmaz hafta sonu eve adımımı attığımda, ona selam vermek aklıma bile gelmedi; kaba bir insan olduğumdan değil, amcam kısa süre sonra bize veda edeceğinden ve koşulların gerçekten çok özel ve atmosferin de ağır olmasından. Hepimiz tatsız haberi alır almaz koşmuştuk, kimilerimiz dünyanın bir ucundan gelmişti, epeydir görmediğim kuzenlerim, amcamın kardeşleri, bu son anlarında yanında olmayı önemseyen yakınları... Ben vardığımda çoğu zaten oradaydı; telefon ederek hastanın durumuyla ilgili son bilgileri vermek üzere akşam gelecek olan doktoru beklerken selamlaşıp alçak sesle kendimizden havadisler verdik. Tüm bunlar evin giriş katında olup bitiyordu, amcam gece gündüz yanında duran iki hastabakıcı eşliğinde üst katta komada yatıyordu. Bunun dışında üzüntümüz nispeten kontrollüydü, amcamın hayattan, mutlu ve istediklerini başarmış olarak ayrıldığı söylenebilirdi. Maddiyata da, sevdiği iki kadının kendisine cömertçe sunduğu aşka da doymuştu.

Şehirdeki lüks dairesini bırakıp bu devasa sayfiye evine taşınmaya karar verdiğinde hepimiz bir süre sonra pişman olup o zamana kadar hayatını geçirdiği başkentin merkezine döneceğine inanmıştık; ben bir ya da iki aydan fazla dayanamayacağı yönünde tahmin yürütmüştüm. Ancak hepimiz yanıldık, amcam bu evi sevdi ve asla geri dönmedi, önceki yıllarda şehir yaşamının hazlarına düşkünlüğü hesaba katıldığında,

üstüne bir de işkolik olduğu düşünülürken bunun kuşkusuz paradoksal bir durum olduğu söylenebilirdi. Sayfiye evi şehirden çok uzak değildi, küçük bir beldede bulunuyordu, şehre hemen hemen kırk kilometre uzaklıktaydı. Burası pek çok lüks evin bulunduğu, temel ihtiyaçların temin edilebileceği dükkânların olmadığı bir bölge olarak gelişmişti; bu nedenle bütün alışveriş çevre bölgelerden ya da başkentten yapılmak durumundaydı ve bu elbette Marios'un görevleri arasındaydı. Bu noktada Marios'la çok benzediğimizi vurgulamak isterim. Herhangi biri bizi kardeş sanabilirdi, evet, kuşkuya yer bırakmayacak şekilde, ikimiz de hemen hemen aynı kiloda ve boydaydık, benzer giyim tarzlarına sahiptik, ikimizin de bakışları parlaktı fakat hareketlerimizde tuhaf bir keder vardı; ben ondan biraz, en fazla iki yaş büyüktüm. Tek fark onun benden biraz daha esmer olmasıydı, ancak birbirimize benzediğimiz çok açıktı, biraz dikkatli birinin bu hükme varması zor değildi.

O öğlen nasıl olduğunu anlamadan geçiverdi, bir araya gelmeyi hayli zaman olmuştu ve sessiz sessiz sohbet ediyorduk; arada biri eski bir hikâyeye anlatıyor ya da gülünç bir şeyler anımsadıkça yüksek perdeden bir kahkaha patlatıyordu; başkası ona amcamın üst katta kritik durumda olduğunu hatırlatınca sesinin tonunu yeniden alçaltıyordu. Öte yandan bizi gören, bir araya geldiğimiz için heyecanlı olduğumuzu söyleyebilirdi, durumumuzu anlayabilmesi için herhâlde ona da birkaç kadeh şarap ikram ederdik. Biz de ancak dört buçukta gelen doktoru beklerken yaşadığımız gerginlikten ve çaresizlikten içiyorduk. Önce doktorun büyük bahçeyi boydan boya geçip dış kapıya yaklaşan gölgesini gördük, ardından zil sesini duyduk. Yüzlerimizden okunan tedirginlikle hepimiz ayağa kalktık, o sırada hemen yerinden fırlayan Marios hızla içerideki merdivenlerden inip kapıyı açtı. Doktor miyop gözlüklü, şapkalı, altmışlarında bir beydi, sempatik görünümüydü ve bizimle konuşmaya başladığında her cümlesi ağzından özel bir nezaketle dökülüyordu. Odanın ortasındaki büyük koltuğa oturdu ve bize ağır ağır ve net bir şekilde açıklama yapmaya başladı.

“Amcanızı uzun yıllardır tanırım, iyi bir insandır ve her şeyden öte onunla kişisel olarak yakın bir ilişkimiz var, onunla derin bir arkadaşlık bağına sahibiz. Bunun benim için de zor bir an olduğunu tahmin edersiniz. Haberler iyi değil, saklamanın âlemi yok, zaten bunu siz de biliyorsunuz ve bugün bu nedenle buradasınız. Tahlil sonuçlarıyla sizi yormak istemiyorum, ama aranızda bilmek isteyen varsa daima emrinizde olduğumu söyleyebilirim, yine de bu çok anlamlı değil, artık her şey birkaç saate kaldı. Şu anda size bunları söylerken kalbim parçalanıyor, ama başka türlü sü elimden gelmiyor. Bundan önceki süreçte hastanede tedavi gördüğünü biliyorsunuz. Ancak bu son anlarını doktorlar ve hastane koridorları arasında geçirmesini istemediğimden duruma el atıp şu anda burada, evinde olmasını sağladım. Sizin de benimle hemfikir olduğunuzu umuyorum.”

Sessizce başımızı salladık, elbette hemfikirdik; bunun üzerine doktor koltuktan kalktı, bazılarımız onu teselli etmek istercesine sırtına vurdu, aslında onun bizi teselli etmesi gerektiği düşünülürse bu komik bir manzaraydı. Doktor ağır ağır merdivenlerden çıkarken biz de yeniden yerlerimize oturup sanki bir tiyatro oyununun ilk perdesi bitmiş, biz de seyirciler olarak görevimizi yerine getirmiş diğer perdeyi bekliyormuşuz gibi içkilerimizi içmeye devam ettik. Toplamda kaç kişi bir araya gelmiştik? Doğru hatırlıyorsam yirmi kadardık, misafir odaları da şimdiden hazırlanmıştı.

Yaptığımız bir kaçamağı da saklamayacağım. Kuzeyde yaşayan ve nadiren bir araya geldiğim iki kuzenimle çıkıp evin yakınlarında, gece yarısından sonra da açık olan ve neyse ki alkol de satan bir kafeye gittik. Doktor, amcamın odasında en fazla on dakika kadar kalmış, evden ayrılırken bize iyi geceler dileyip ertesi gün sabahtan geleceğine söz vermişti.

Bütün gece yatağa uzanmış vaziyette tavana baktım. Benim için zor bir dönemdi. Evlilik arifesinde olduğum bir kadından henüz ayrılmıştım; her ne kadar sanki biri bizi lanetlemiş de her şey kötüye gitmeye başlamış gibi ilişkimizin nasıl tepetlak olduğunu anlamamışsak da,

son aylarımız kâbus gibi geçmişti ve ikide bir kavga eder olmuştuk. Yine de rahatlamış hissediyordum, bu hikâyeden biraz bitap düşmüştüm. İçkiden sersemlemiş hâlde, hafif bir hüznle uyuyakaldım ve sabah güneşi perdelerden sızıp gözkapaklarıma düşene dek uyanmadım. Evde yirmiden fazla insanın uyuduğunu fark ettiğimde iyi hissettim.

Giynip bahçeye çıktım. Yüzümü nazıkçe serinleten hoş bir esinti vardı. Ağaçların arasında yürürken ilerideki hayali ufuk çizgisine baktım. Bahçe, büyük ana kapıdan girer girmez başlıyor, depoya ve Marios'un küçük evine kadar uzanıyordu. Bahçenin kuzey kısmında biçimi tamamen değişiyordu, bu çiçekli alan ileride seçilen dağın eteklerine kadar varıyordu. Güney tarafın doğası biraz daha sadeydi, seyrek çimenlik bir alan, daha yoğun nüfuslu bir sonraki yerleşim yerine kadar uzanıyordu; hatırladığım kadarıyla bu kısım amcamın hiç hoşuna gitmiyordu. Kısa sabah yürüyüşümde, benim gibi erken kalkıp kır havasının tadını çıkaran iki akrabama ve şehirde bana yakın bir yerde yaşayan kuzenimle karşılaştım. Selamlaşıp içgüdüsel olarak eve doğru yöneldik. Amcam o sabah dünyadan temelli ayrıldığından aile için kara bir gündü. Doktor dokuz civarında geldi, başıyla bizi selamladı, tek kelime etmeden sessiz adımlarla odaya çıktı. Biz salonda yerlerimizi almıştık, henüz erken olsa da bardaklarımız alkole doyurulmuştu; hüküm süren koşullar altında makul sayılabilecek hafif bir gerilim vardı. Az sonra doktorun yeniden merdivenlerden indiğini gördük. Adımları sağlam ve dengeliydi, üzgün görünmüyordu ama gözlerinden ölümü okuduk. Ancak bu kez duruşu ışık saçıyordu, bize amcamın hak ettiği gibi bir sona kavuştuğunu, hayatı dolu dolu yaşamış biri olarak huzurlu ve acı çekmeden gittiğini hatırlatmak ister gibiydi; bu dünyada ahbaplarının mutluluğu için her şeyi yapmış yüce gönüllü bir insandı. Hastabakıcılardan biri merdiven sahanlığına çıkıp bize yukarı gelebileceğimizi, üçer üçer odaya girebileceğimizi söyledi. Yukarı çıktığımızda devasa salonda durduk, sandalye yoktu, alan uçsuz bucaksız görünüyordu, ikinci hastabakıcı telefonda oldukça yüksek sesle konuşarak kendi etrafında dönüp duruyordu, bu

bize o anki durum için biraz uygunsuz geldi. Marios aşırı gergindi, katları inip çıkıyor, duvarlara iliştirilmiş kocaman dolapları açıp kâğıtlarla, evraklarla dolu kutuları karıştırıyordu; çok net göremiyordum. Amcamı görme sırası bana geldiğinde, bir nefes alıp içeri girdim. Büyük bir ferahlık içindeydi. Huzur içinde yatıyordu. Güzel, sakın ve sıcaktı, az sonra kalkıp kahvaltı edecek gibiydi. Elini elimin içine alıp alınına bir öpücük kondurarak oradan ayrıldım.

Tören üç gün sonra olacaktı. Sevgili amcamız, yıllar önce edinmek için çaba gösterdiği aile mezarlığında, eşinin yanında ebedi istirahate uğurlanacaktı. Akrabalar olarak bizlerin evde daha fazla kalması için bir sebep yoktu. Birbirimizi üzüntüyle kucakladık ve amcama desteğinden ötürü doktora teşekkür ettik. Cenaze günü yeniden görüşmek üzere ben hariç herkes evden ayrıldı. Ben akşamüzerinin ilk saatlerine kadar beklemeye karar verdim, koltuğa uzanıp düşünmeye başladım. Ertesi gün beni bir sürü iş bekliyordu. Peş peşe üç önemli randevum vardı, kafamı en çok, sahibi olduğum en büyük mekânın kiralanmasıyla ilgili olan kurcalıyordu. Yaptığım iş nispeten kolaydı ve çok para getiriyordu. Şanslıyım, eminim pek çok kişi bu şansım nedeniyle bana haset etme noktasına gelebilirdi. Annemden miras kalanlar da dâhil olmak üzere bir dizi gayrimenkulü işletiyordum, onları sergi, konuşma ya da farklı etkinlikler için günübirlik kiraliyordum. Rahat yaşıyorsam da hayatımdan pek keyif almıyordum. Aşkta başarıyı hiçbir zaman yakalayamıyordum. Kendimi tümüyle sevgililerime veremiyordum, önümde hiçbir zaman aşmayı başaramadığım bir duvar var gibiydi. Mutlu değildim. Kendimi sıkıcı bir insan olarak nitelendirmesem de arkadaşlık konusunda yeterli olmadığını söyleyebilirdim, evet, hayatımı dostlarımla paylaşacak yeteneğim yoktu, bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Dörde doğru arabama bindim. Evin yan tarafına, ağaçların altına park etmiştim, ana yola giden yoluş aşağı patıkaya çıkmak için pek çok manevra gerekti. Amcamın evinden istemeye istemeye ama dingin bir

şekilde ayrıldım, oraya zamanında yetişmiştim, son ânında oradaydım. Komaya girdiği için kimse onunla konuşmayı başaramamış olsa da sevdikleri tarafından çevrelenmişti. Bu da bir şeydi, en azından bizim için öyleydi.

İki yöndeki trafiği de kontrol edip yola çıktım. Trafik var gibi görünmüyordu, hoş bir güzergâhtı, hava gayet güzeldi; serin rüzgâr içimi beklenmedik bir mutlulukla doldurdu. Sağa döndüm, çınarların olduğu bölgeyi geçerek kavşağa vardım, sonra yol uzun süre dümdüz devam edecekti. Kavşağı döner dönmez aklıma ertesi günkü görüşmelerim gelmişken, uzakta belediye otobüsü bekleyen tanıdık bir yüz gördüm. Marios'tu. Hızımı keserek tam önünde durdum, kim olduğumu anlaması ve beni tanıması birkaç saniye aldıysa da hemen yerinden kalkıp gülümsedi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

Sakin bir ses tonuyla, “Şehre, çarşambayla ilgili bazı sorunları hal etmem gerek,” dedi, içinde belli ki cenazeye ilgili birtakım belgeler bulunan büyük bir evrak çantası taşıyordu.

“Madem şehre gidiyorsun, atla, seni götürüyüm,” diye teklif ettim. Biraz duraksadı, çekiniyor gibiydi, yine de hızlıca şoför koltuğundaki yerini aldı.

Biraz dağılmış görünüyordu, nasıl olmasını ki, amcamla onca yıl birlikte yaşamıştı, hâlâ ne olduğunu anlamamışa benziyordu; konuşmaya odaklanamadığını, sözlerini toparlayamadığını görünce onu sakinleştirmeye çalıştım.

“Marios, senin için zor olduğunu biliyorum, amcam neredeyse baban gibiydi, nasıl hissettiğini anlıyorum, belki de hepimizden fazla senin canın yandı.”

“Evet, biliyorsunuz neredeyse bütün hayatım burada geçti,” dedi çok resmî bir tonda, aslında aynı yaşta olduğumuzu ve bana sen diye hitap etmesini önerdim. Gülümsedi.

Sırf meraktan, “Cenazeye kadar nerede kalacaksın?” diye sordum.

“Otelde, yani üç günlüğüne, sonra... Sonrasını bilmiyorum, eve dönerim, tabii kısa süreliğine.”

Bu konuşmadan rahatsız olduğunu fark ettim, amcamın ölümüyle birlikte gerçekten de yer, Marios’un ayağının altından kayıp gitmiş olmalıydı, yalnızca duygusal olarak değil, işi de aynı şekilde etkilenmişti; itiraf etmeliyim ki o günlerde onun durumunu düşünmemiştim.

“Biliyor musun,” dedi bana, “şimdi ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok, genç yaşımdan beri bu evde yaşıyordum, başka bir şey yapmayı da bilmiyorum, hayatımda öğrendiğim tek şey amcamın işlerini idare etmektir, şimdi... şimdi ne olacak bilmiyorum.”

“Anlıyorum Marios,” dedim ve endişeyle bakarak dudaklarımı biraz büzdüm. Gerçekten başına gelen çok ciddi bir şeydi, elbette amcamın evinde kalmazdı, öte yandan bu mümkün olsa bile er ya da geç yaşamak için bir işe gereksinimi olacaktı; görüldüğü kadarıyla Marios her zaman onun sadık ve vefakâr bir çalışanı olduğu hâlde amcam sevgili hizmetkârının geleceğiyle ilgilenmemişti, itiraf etmeliyim ki bu durum beni çok şaşırttı.

Şehre vardığımızda onu herhangi bir yerde bırakmam için üstelese de kalacağı otele kadar götürdüm; şehrin doğu kısmında orta halli bir yerdi. Ona veda ederken üç gün sonraki tatsız tören için görüşeceğimizi yineledim, bana teşekkür edip küçük valiziyle otele girdi. Çok geç olmasa da eve vardığımda kendimi bitkin hissediyordum. Durumumu ağırlaştırıran kesinlikle üstümdeki psikolojik yük ve ölümün karanlığıydı. Banyo yapayım diye termosifonu açtım, ihtiyacım olan şeylerden biri buydu, buzdolabından hızlıca bir şeyler tırtıkladım, su ısınana kadar bahçeye çıkıp biraz turladım. Ev bana büyük ve boş göründü; bu, sadece benim düşüncem değildi, gerçeklikti de, geçmişin hayaletleriyle tek başıma yaşıyordum; hayatım başına buyruk bir akışta ilerliyordu, kontrol edemediğimi hissediyordum. Bahçe çok güzeldi ama ilgi istiyordu, neredeyse hiç keyfini çıkaramıyordum, aklım her zaman iş ve aşk hayatımdaydı, gergin ve tatminsizdim, günlük hayatın mutluluklarının

tadına nadiren varıyordum. Tüm bunları unutup hayatın büyük çaba sarf etmeden ve tüm duyularımı sürekli körelten bu gerilimli atmosfer olmadan da keyifle yaşanabileceğini hatırladığım zamanlar çok azdı. Öte yandan yaşadıklarımın salt bana has olmadığını düşünüyordum; çağımızda pek çok insan, kariyerindeki ya da aşk hayatındaki güvensizlikler sebebiyle psikolojik sorunlar yaşamaktaydı, bir uzmanla görüşüp sorunu bulmak, bana işkence eden meselelerle daha sistematik biçimde mücadele etmek iyi olurdu.

Neyse ki ertesi gün ruh hâlim değişti; havalara uçmuyordum ancak önceki akşamki kederli hava yerini daha dengeli bir duygu durumuna bırakmıştı, kesinlikle havanın da yardımı olmuştu, günlük güneşlik bir gündü, randevuma kocaman bir gülümsemeyle gittim. Sonuç iyiydi, belki de beklenenden daha iyi, özel bir çaba sarf etmeden istediğim ücretleri sözleşmeye yazdırmayı başardım ve sevdiğim bir restoran olan Petra'da kendime güzel bir akşam yemeği ısmarladım. Geç saate kadar orada kaldım, tatlı yiyip birkaç sigara tütürdüm, bilmediğim bir nedenle dingindim ve kalbimin düzgün bir ritimde attığını hissediyordum. Eve yürüyerek döndüm, tatlı bir akşamdı, kaldırımın küçük sokak lambaları mahalle parkının girişini aydınlatıyordu; koruluğa girmek için geniş asfalttan yürümekte olan az sayıda insan kalmıştı o saatte, çoğunluğu banklarda sarmaş dolaş oturmak üzere oraya sokulmuş gece âşıklarıydı. Yatağıma uzanıp bana hoş bir sükûnet veren psikolojimi koruyarak gözlerimi kapadım ve uykuya dalmakta gecikmedim.

Cenaze kalabalıktı. Geçtiğimiz hafta sonu amcamın evinde kalan akrabaların hemen hemen hepsi oradaydı, ayrıca eve gelememiş olanlar ile iş hayatının zirvesinde olduğu dönemlerden eski iş arkadaşları cenazeye gelmişti. Küçük öbekler oluşturmuştuk. Pek çoğuyla yıllardır bir araya gelmediğimizden herkes birbirini selamlayıp öpüyordu. Amcamın, hayal ettiği gibi bir yaşam sürüp tam zamanında gittiği fikri ağır bassa da atmosfer tartışmasız nahoştı. Güneşin sıcaklığı tepemize vuruyordu, çoğumuz koyu renk ceketlerin içinde terlemiştik, kravatımı gevşetip amcamın evine yaptığım ziyaretlerden hatırladığım komşulara selam verdim. Az sonra doktor yanımıza geldi, elimi sıktı, yüzünde vakur ve içten bir gülümseme belirdi. Karşı tarafta Marios'u gördüm, tanımadığım biriyle konuşuyordu, onu daha sonra tek başına oturmuş diğerlerini izlerken gördüm. Kırk beş dakika sonra konuklar yavaş yavaş seyrelemeye başladı. Kuzenlerimle, yakında daha hoş koşullar altında yeniden bir araya gelmek üzere sözleşip vedalaştıktan sonra eve dönme zamanı geldi. Gözüm yine kaygılı görünen Marios'a takıldı, öyle olduğunu anlamak için onu özellikle tanımaya gerek yoktu, kaygısı ve gerginliği çok açıktı, tüm bu süre zarfında kimsenin dikkatini çekmemesi tuhafıma gitti; benim nazarımda durumu barizden de fazlasıydı. Yanına gittim, beni fark etmeyince onu dürttüm.

Hoş görünmeye çalışarak, "Marios. Naber? İyi misin?" dedim.

DİMİTRİS SOTAKİS

Büyük Hizmetkâr

Her şey zengin bir işadamının, amcasının eski ve sadık hizmetkârını işe almasıyla başlar. Plan başta tam da istedikleri gibi işler; işadami artık sosyal yaşamda dilediğince vakit geçirirken, hizmetkâr da ev ve bahçe işleriyle ilgilenecektir. Sınırlarının keskince çizildiği düşünülen bu yeni hayat düzeninin, tekinsiz, karanlık yollara saparak içinden çıkılmaz bir labirente dönüşmesi ise an meselesidir.

İnsanın kendiyle olan mücadelesine, iktidarın yarattığı güç yanlıgısına dair çarpıcı bir roman.

“Beni bir labirent olarak içine kapatan yapıyı tanımiyordum, küçücük odama güzelce yerleşmişim, anlamsız bir çıkışın varlığının baskısından uzakta, güvende ve huzurluydum.”

Delidolu

delidolu.com.tr

Facebook Instagram Twitter

Delidolu Yayınları

ISBN: 978-625-7314-53-4

9 786257 314534